

Hiljaisuuden rikkoi vain pienen pieni kilinä. Eksynyt lihakimpale seiso pimeän tien varressa. Silmät toljottivat. Mikään ei liikkunut paitsi kädet: oikea kynsi vasemman rannetta mekaanisesti, säälimättä. Avainnippu helisi sormessa. Kynsien osuessa hermoon hän heräsi unestaan. Musta ja kuollut helmikuun yö löi kasvoille – avasi ne. Kädet heittäytyivät automaattisesti paljaiden sukuelinten eteen ja pää alkoi viuhtoa puolelta toiselle. Katsooko joku? Talot, pensaat, postilaatikot ja autot seisoivat hämärässä hiljaa, kantoivat itseään ja salaisuuksiaan. Pyörän tarakalle oli sidottu jotain. Ranteesta vuosi verta reisille. Hän muisti naapurin turvakameran ja juoksi sisälle, eikä voinut olla voihkimatta pienten kivien pistellessä jalkapohjia. Erokirje makasi lattialla, puhelin lasipöydällä. Tätä surua ei hän voinut jakaa kenellekään. Se olisi yksin kannettava. Mies käpertyi itseensä. Loppuviini auttoi. Vuosien erilaiset parisuhdemokat menettivät kontekstinsa, tiivistyivät hänen sisällään yhdeksi suureksi syyllisyydentunnoksi; niin vahvaksi, että se vaati itselleen jotain josta kummuta. Teon. Rikoksen. Hänestä tuntui siltä kuin olisi tappanut jonkun. *** Antti heräsi siniseen diskoon. Valo vilkkui hänen makuuhuoneessaan. Se tuli Havukaisten puolelta. Hän vavahti. Peitto lensi lattialle yhtä nopeasti kuin vaatteet menivät päälle. Syvärauman Ylisenkadun tunnelma oli melkein isänmaallinen. Poliisiautojen vilkut valaisivat valkoisen talon seinää, virkapukuiset miehet vartioivat ovea ja tarkkailivat naapureita. Ambulanssi seiso mykkänä. Silloin ovi avautui. Tummahiuksinen rakennusryttäjä veti tytärtään kädestä. Martan ruskeat suorot hiukset laskeutuivat pinkin hupparin päälle. Hän oli kaunis kuin kaakaopapu, silmät vain olivat revähtäneet auki. Hänen perässään norkoili saatanapalvoja. Tai niin naapurit ajattelivat Hertasta, puolikaljusta, metallin ja musteen kyllästämästä teinistä. Missä Rebekka oli? Saattue käveli kohti poliisin pakettiautoa kaikessa rauhassa, kunnes odottamatta hajosi. Martta vetäisi linnunkätensä irti ja karkasi kohti ovea – suoraan isoäidin syliin. Samaan aikaan Hertta tajusi tilaisuutensa ja lähti juoksuun, mutta aivan eri suuntaan. Konstaapeli karjaisi seis, lähti perään. Raija rutisti pojantytäreensä liki kun toinen pojantytär pinkoi katua kuin satasen stara. Oikaisi jonkun pihan läpi konstaapeli perässään. – Martta kulta, käy nopsasti asemalla. Täti kyselee vähän ja sitten myö männää pokemonjahtiin. – Minä halusin halin! Halin! Asema 19! Martta vikisi ja hieroi päätään Raijaan. – Rakas, tulehan nyt, isä kuiskasi ja ojensi kättään, joka näytti isommalta kuin isän pää. – Se on 21 eikä 19. Aittakarinkatu 21. Haettiin sieltä passit viime vuonna. Muistatko? Naispoliisilta kesti viisi minuuttia irrottaa tyttö mummistaan. Tämä ilmoitti ettei aio lähteä muualle kuin kotiinsa. Hän sai luvan, ja pyynnön pysyä kaupungissa. Rouva ontui taksiin ja muistutti kovaan ääneen: – Martalla on vaikea autismikirjo. Sen mukkaan sitten! Antti seurasi kun perhe vietiin pois. Yksi puuttui. Ehkä se oli vain pahoinpitely... ehkä– Yleisö kohautti. Paareja työnnettiin ulos. Oletetun pääpuolen kohdalta musta säkki oli kyynärän verran koholla. Jotkut yökkäilivät kun saivat, mitä tulivat hakemaan. Yksi puhelin nousi Antin vierellä. Se oli liikaa. Toppatakin hiha heilahti ja iPhone lensi kauas asfalttiin, räsähti kappaleiksi tyhjin käsin palaavan konstaapelin jalkoihin. Antti otti nuoruudestaan tutun taisteluasennon, hänen vaaleanpunainen päänsä nyki. Puhelimen omistaja sulki avautuneen suunsa. Paarien pitkät jalat taittuivat alle kun se työnnettiin ambulanssiin. Rebekallakin oli ollut pitkät jalat. Antin kosteista silmistä heijastui auton etäännyvät takavalot, ja kun ne lopulta katosivat, jäljelle jäi tyhjä katse. *** Antti ei ollut katsonut peiliin aikoihin. Hampaiden pesuun sitä ei tarvinnut, eikä parran ajamiseen tai hiusten kampaamiseen. Hän kuvitteli kasvojensa muodot; hymykuopat, puristettavat posket ja yleisilmeen, jonka mielsi lähestyttäväksi ja rehelliseksi. Varsinkin silmien piti olla älykkäät ja avoimet. Hän kävi usein Havukaisilla, piti itseään perhetuttuna, mutta nyt he eivät edes katsoneet päin. Oliko naamaan jäänyt likaa? Vessan valot syttyivät liikkeestä, niitä ei voinut

sen enempää kontrolloida. Kangas oli vedettävä peilin edestä alas, ja sieltä se katsoi heti vastaan: vaalea, kevyesti pulska poikamies, jonka tuijottavat siniset silmät olivat isältä, mutta muu naamio hänen omaansa. Antti yritti nähdä pään sisään peilin kautta, mutta ei edelleenkään onnistunut. Vasemman käden rannetta kutisi, se vuosi. Antti iski lasin pirstaleiksi – hiustenkuivaajalla. Ja kirosi. Hänen oli pakko hakea puhelin, näppäillä nimi numerohakuun. Hänen täytyi saada tietää. Edes jotain. *** Maanantaipäivän harmaa valo imeytyi Syvärauman märkiin teihin. Ihmiset työskentelivät, harrastivat ja päivittelivät maailmaa torin pystökaffella aavistamatta, että Rauma pääsisi kohta uutisiin. Keskustan pastellinväriset puutalot odottivat edelleen kontrastia antavaa lunta. Ne halusivat loistaa. Sairaalan takainen kerrostalo oli piilotettu pressujen alle, kuin olisi karanteenissa. – Ei oo mittää kuulunna, Raija sanoi ja kaatoi kahvia Arabian siniseen kuppiin. Antti piilotteli käsien mikrovapinaa. Radiossa varoitettiin matkustamasta Kiinaan ja kerrottiin myrskyn romahduttaneen varaston katon Lappeenrannassa. Yksi kuoli. Raija pudisteli päätään. – Huomasiko poliisi valvontakameran? Antti sai suustaan. – Ensimmäiseksi. Mutta se on valekamera. – Onko? – On. Kumma että sie sitä utelet. – Miten niin? Antti pelästyi. – Yleensä kysytään miten tappo tehtiin. Kun Antti jäi tuijottamaan, Raija kertoi. Artturi oli nukkunut sohvalla jo viikkoja. Aamulla, kun vaimo ei ollut vastannut koputuksiin, aviomies avasi oven ja näki metalliputken törröttämässä vaimonsa kaulasta. Kodin Putkimies makasi vieressä tyhjänä, tehtävänsä täyttäneenä. Samoin Victorinox, kokkiveitsi. Verta oli enemmän sängyssä ja lattialla kuin hänen vaimossaan. – ... ja se Hertta on itse piru, mie sanon. Oli syytäkin karata. Antti katseli kun isoäiti puhuessaan – tai Herttaa panetellessaan – sekoitti sokeripaloja toisensa jälkeen mustaan kahviin ja nosti Arabian maiseman huulilleen. Mustat pitsikorut heilahtelivat. Niiden muoto muistutti pääkalloa. – Entä Martta? – Mie ja Erkki hoiamme. Hertta saa muuttaa pois ja mie muutan tilalle. Sanat tulivat nopeasti, kärsimättömästi. Antti oli tunkenut valkoisen sormensa Arabian korvaan, huomasi että se jäi sinne. Hänelle tuli äkkiä mieleen kopauttaa kuppi rikki Raijan päähän, sillä tavalla viattomasti ja kautta rantain kertoa oman mielipiteensä eli totuuden. Mutta hän pysyi paikoillaan. Ihmetteli. – Voe anteeks! Raija vastasi ihmettelyyn. – Siis Artturi! Erkki on hänen toinen nimensä! Raija hytkyi. Se oli karjalaisen syvää ja itseensä tyytyväistä etelämaalaista naurua. Artturi Erkki Havukainen. Ei helvetti, Antti mietti. En usko. Ehkä toisinpäin. Mutta ei Artturi Erkki. – Minäpä voisin saman tien tiskata kuppini, Antti sanoi ja aikoi nousta. – Ei suinkaan. Jätä siihen vaan! Raija hymyili liian leveää hymyä. – Ei kyllä mun täytyy, Antti sanoi ja kiirehti tiskialtaalle. Raija nousi nopeasti, mutta pysähtyi kun Säkkijärven polkka pärähti soimaan. Antti löysi vain märät tiskihanskat, ei fairya. Raija sanoi kiitos ja lopetti puhelun. – Ne tuovat Martan miulle. Voisitkos sie tehdä palveluksen, sitten kun saat sen sormesi irti. *** Valkoinen Nissan Aurinkoinen laahasi jarrujaan kun se sammutettiin Syvärauman pubin eteen. Terassilla savuteltiin. Auto käynnistyi uudestaan ja piiloutui sisäpihalle. Se muistutti lehmää ruskeine läikkineen; omistaja vähät välitti autostaan. Ovet narskuivat molemmin puolin. Eekillä paistoi kasvoissa metallia ja musta silmä. – Oleksä ihan varma tästä? hän kysyi. – Olen, Hertta vastasi ja käveli pensasaitaan sisään. Eeki seurasi. Hän yllättyi, miten helppokulkuinen aukko oli, vaikkei sitä näkynyt juuri ulospäin. Se vei suoraan Havukaisten talon takapihalle. Hertta varmisti olohuoneen ikkunasta että tutkinta oli lähtenyt. Nuoripari kiepsahti sisään Hertan huoneen ikkunasta. – Lukko rikki, Hertta selvensi. Tyttö oli antanut tulla kaiken kerralla ja vähän päälle. Eeki oli vain suojautunut ja lähestulkoon itkenyt pikkuisten nyrkkien ja jalkojen osuessa eri puolille kehoa. Mutta ei kivusta, vaan myötätunnosta. Hertta oli juuri menettänyt äitinsä. Silloin Eeki oli tajunnut, ettei tyttöystävä voi olla murhaaja. Punk oli kärsivää viisautta, Eeki tapasi sanoa. Se ajatus oli tullut lihaksi. Lihaksi oli tullut myös Hertan

raivoisa seksinnälkä – heti pahoinpitelyn jälkeen. Eeki ei ollut pannut vastaan. Artturin työhuoneessa hän nielaisi. Pöydällä oli puinen alusta, jonka keskellä pyöreä reikä. Hertta availi laatikoita. Kullatussa kyltissä oli kaiverrus: ”Rebekalle Rakkaudella, Artturi.” – Mutsi oli silloin myyjänä K-Raudassa ja faija ostamassa rautaputkea johonkin juttuun. Ne tapas kassalla. Se tötsä oli niinku yhteen johdettava reliikki. Rakkauden välikappale. Helvetinmoinen välikappale, Eeki mietti. Hertta oli kertonut, mihin putki päätyi. Hertta huudahti kirjekuori kädessään. – Lappeenrannan käräjäoikeuden haaste. – Miten CSI ei löytänyt tota? – Se oli teipattu laatikon välipohjaan. Se harrasti kusettamista jo silloin kun se oli vielä Erkki. Mä luulen et mutsi sai selville. Ehkä se kiristi faijaa. Ulko-ovi avattiin. Avaimella. Ennen kuin kumpikaan ehti reagoida, oviaukon ohi kulki vaaleisiin pukeutunut pulleahko mies. Mies meni määrätietoisesti Martan huoneeseen. Eeki hivutti nurkassa olevasta golfbägistä putterin esiin. Pisti takaisin ja otti draiverin. Mies oli selaillemassa kirjahyllyä kun aavisti jotain ja kääntyi. – Naapuri! Mitä helvettiä sä täällä teet? Hertta huusi. – A anteeksi. Raija lähetti mut hakemaan Martalle... unilelua. Kertoi vara-avaimen piilon. – Mistä me tiedetään, ettet sä ole se mulkku, joka tappoi äidin? Antti kavahti silminnähden. Aiempi perheystävää kohtaan osoitettu pakko-ystävällisyys oli tiessään. – Antoko Rebekka sulle avaimen, Hertta kysyi hiljaista uhkaa äänessään. – Mä en olis voinut tehdä sitä. – Anna yksikin syy. – Mä rakastin Rebekkaa. Antti oli niin liikuttunut omista sanoistaan, ettei ehtinyt tehdä väistöliikettä. Hertta oli kaapannut draiverin Eekin roikkuvasta kädestä ja pyörähtänyt ympäri kuin moukarinheittäjä. Viuhahduksen kuuli selvästi. Mailanpää upposi Antin poskeen. Pää heilahti, suusta lensi verta seinälle, ehkä hammaskin, ja mies tipahti ääntä päästämättä. *** Lastenhuoneen pimeydessä näkyi ruhjotut kasvat. Martan lempilelu, tabletti, valaisi ne kuin vanhassa kauhuelokuvassa. Antti istui nuorisosängyllä ja nieleskeli. Hän oli epäonnistunut Raijan antamassa tehtävässä. Poskipää täytyi pikku hiljaa verestä ja silmät suolaisesta vedestä. Jälkimmäisiä tipahteli näytölle, joka ei osannut päättää koskettiko joku sitä vai ei. Pisarat suurensivat Wikipedian sanat: "homicidal sleepwalking". Sitä on siis olemassa. Kun aivot yrittävät herätä suoraan syvästä unesta valvetilaan, eikä torkkeen ja kevyen unen tilasta kuten normaalisti, käy niin, että aivot jäävät nalkkiin uni- ja valvetilan väliin. Ihmisen keho tottelee alitajunnan tai unimaailman käskyjä. Ihminen voi kävellä unissaan. Tai ajaa autoa. Tai jopa tappaa toisen ihmisen. Eräs mies väitti nähneensä unta, jossa taisteli murtovarkaan kanssa. Oikeasti hän iski kukkaruukun rakastajansa – varatun naisen – päähän. Veti käden sijoiltaan, mursi ranteen, kylkiluut, kasvojen luut ja kallon ja pisti taskuveitsellä niskaan kolmesti. Oli kuulemma lapsuudesta asti kävellyt unissaan öisin ja tapellut päivisin. Somnabulismi ei ollut pelastanut murhatuomiolta. Antti muisti Rebekan keijumaisesti helähtelevän naurun, johon oli rakastunut. Houkuttelevat huulet ja pirteät silmät. Nainen oli uskonut että nauru parantaa kaiken. Myös Antin järkytyksen, kun oli kertonut etteivät he voi enää "leikkiä". Tähdet olivat olleet väärässä asennossa. Ranteessa vihlaasi ilkeästi. Sormet olivat taas tyydyttäneet rakkulan kutinaa liian estottomasti. Tabletin pinnalle tipahtanut kyynel oli avannut yhden välilehdistä. Martalta oli jäänyt Ruutu.fi-palvelussa amerikkalainen sarja kesken. Antin sormi hakeutui automaattisesti valkoiselle kolmiolle ja kosketti sitä. Samaan aikaan kun silmille lävähti keskeneräinen jakso, hän kuuli poliisipartion lyövän talonsa oveen. Se ei Anttia hetkauttanut. Ei siksi, etteikö häntä kiinnostaisi, vaan siksi, ettei hän kyennyt uskomaan silmiään. Tai oikeammin johtopäätöstä, jonka teki amerikkalaisen draamasarjan sisällöstä. Se on ollut hirvittävä väärinkäsitys, Antti ajatteli. Miten voi luulla että nukkuva olisi tukehtumassa? Rebekka kyllä kuorsasi joskus. Antti muisti nimen jota Raija käytti pojastaan. Hän kirjoitti hakukenttään Erkki Havukainen. *** Oli jo hämärää, kun Antti palautti laitteen takaisin

kirjahyllyyn ja raahusti kotiinsa – suoraan sänkyyn. Ajoitus oli täydellinen. Havukaisten eteen pysähtyi poliisiauto, josta isä ja tytär saatettiin ovelle. Todisteet eivät olleet riittäneet pidätykseen. Kenestäkään perheenjäsenestä ei oltu löydetty uhrin verta, eikä murhavälineistä muita sormenjälkiä kuin Rebekan, joka käytti itse kokkiveistä ja avasi viemäritkin jos oli tarpeen. Rautaputken hän pyyhki tunnollisesti joka viikko. Artturi oli kuulusteluissa murtunut, päästänyt surun valloilleen. Tunnustanut olleensa huono aviomies muttei halunnut olla huono isä. Hän oli saanut autistisen tyttärensä mukaan ja luvannut olla menemättä veriseen makuuhuoneeseen. Tutkimukset jatkuivat. – Pääset mummille huomenna, Artturi sanoi, ja ohjasi tyttären ovesta sisään. *** Yö sammutti ikkunoista valot yksi kerrallaan. Kodeissa varmisteltiin turvalukkoja ja hälytysjärjestelmiä. Muisteltiin Rebekkaa. Ehkä rukoiltiin. Ylisenkadun valkoisen talon ikkunoista pimeyden hartioilla kuin kykloopin silmä. Verholuomien takana pupilli, pitkänmallinen hahmo, istui kasvot tietokoneruutuun päin. Oikea käsivarsi teki hidasta liikettä. Näytöllä liikkui ihonvärisiä ihmishahmoja, pienempiä ja isompia. Miehen liikkeet jäivät kesken ilman näkyvää syytä. Hän näytti miettivän jotain. Hetken liikkumattomuuden jälkeen mies keskeytti videon, nousi, nykäisi kalsarinsa ylös ja ennen kuin voimattomana seurasi viettiään Martan huoneeseen, otti laatikostaan kondomin. *** Ilmeettömin kasvoin hän painoi kahvan alas. Ehkä siitä kuului ääni, ehkä ei, mutta se ei haitannut. Mies liikkui kuin vanhasta muistista. Mahtoiko tuntea edes hetken viileyttä ilmassa, läpivedon silloin, kun siivotaan roskat pois? Toinen ovi oli lukossa mutta hänellä oli avain. Paljaat jalat hyväilivät lattiaa. Kello oli kolme yöllä. Ilmassa oli ihmisen ääntä, mutta se ei tavoittanut miehen tajuntaa. Hän tunkeutui toisen yksityisyyteen suoraviivaisesti vastuksia kokematta. Mies ei ottanut kuuleviin korviinsa Martan vaikerointia, ei nähnyt tytön sisäänpäin kääntynyttä sokeaa katsetta, vaan yksinkertaisesti käveli nylkyttävän Artturin taakse ja potkaisi terävän kiertopotkun tämän polvitaiveisiin. Mies notkahti irti tyttärestään. Sai saman tien vasemmasta yläkoukusta. Sitten oikeasta ja sitten kaikesta sekaisin. Lyöjän suusta alkoi purkautua mölinää: aivan kuin mies manaisi jotain. Antti oli kuin seonnut, älytön lyöntikone. Siansaksasta erotti sanoja kuten eunukki ja huijari. Artturi hämmentyi ensin, mutta tajusi pian: tyyppi nukkuu. Sillä hetkellä kun unissanyrkkeilijä veti muutamat hudit, Artturi löysi käsiinsä Martan keppihevosen – ja huitaisi. Se osui Anttia poskipäähän. Siihen, joka oli vielä ehjä. Kasvot menivät ymmyrkäisiksi, nukkuva heräsi. Artturi alkoi takoa naapuriaan puukepillä hampaat näkyvissä. Täytetty hevosenpää lennähti nurkkaan. Penis heilui vapaana. Martta kiljui peiton alla. Antin selkä alkoi jo vuotaa, kun ilmassa viuhahti painavammin. Kuului kopahdus. Luu ja rauta törmäsivät, luu antoi periksi. Antti kääntyi ja näki Artturin vaipuvan lattialle. Hänen takaansa paljastui syy: Hertta ja draiveri. Tytön silmät leimusivat mustien hiusten takaa. Takana kuikuileva Eeki näytti puhelin kädessään siltä kuin olisi jäänyt kiinni itse teosta. – Soitin kytät. *** Ensihoitaja heilutteli kynälamppua Artturin silmien edessä. Valkoiset silmämunat muljahtelivat, kuin kelluisivat verilammikossa. Aivotärähdys, hoitaja sanoi rikosetsivälle ja alkoi puhdistaa kasvoja. Antti odotteli vuoroaan säkkituolissa. Raijan ääni kuului ulko-ovelta asti. Hän nilkutti sisään, skannasi tilanteen sekunnissa ja vaikkei golfmailaa enää näkynyt, osoitti sanansa suoraan Hertalle, joka istui Martan vieressä. – Löitkö sinä pirulainen miun poikaani? Hertta mulkaisi, olisi näyttänyt sormeaa ellei olisi ollut raudoissa. Antti ei voinut enää pantata. Hän etsi tabletin kirjahyllystä, ojensi sen Martalle. Vinkkasi raskasluiselle rikosetsivälle. Tyttö sieppasi laitteen ahnaasti ja löysi ohjelmansa heti, alkoi väristä ja huojua. Etsivä kumartui lähemmäs. Anttia puistatti. Mitä tyttö mahtoi kokea päänsä sisällä? Miten hän kestää? Martta kuiskasi ”Äiti”. Ohjelmassa nauretaan. Pikaruokalan ikkunat antavat pehmeää valoa äidin ja tyttären täydellisille kasvoille. Muutaman vuoden päästä myös tytär näyttää fitnessurheilijalta. Hän rakastaa äidin cheat

day'ta, puhaltaa pillillä ilmakuplia kokikseen. Äidin hennot hymyrypyt täydellisten huulien ympärillä venyvät, kun hän haukkaa Big Macista. Yrittää sanoa jotain hauskaa. Ja hiljenee. Kauniit suuret silmät suurenevat vielä enemmän, nainen alkaa elehtiä. Miten fiksu ihminen voi jättää pureskelematta 25 kertaa? Nainen tarraa jo pöydän reunaan. Vapaataan viettävä palomies ryntää hätiin, lyö selkään ja ottaa Heimlichin otteen, mutta pikaruoka ei vain liiku kurkussa. Nainen menee jo veltoksi. Sankari sieppaa naapurin lautaselta pihviveitsen ja vetää viillon naisen kaulaan, sormusrustoon, ja työntää pillin henkitorveen. Pillistä pulpahtaa verta. Sinertävä nainen vetää henkeä, ja tajuttuaan ettei kuolekaan, viittoo lapsensa syliin ja itkee onnesta. Asema 19:n jakso loppui siihen. Helmen kokoiset kyynelleet vierivät pitkän tytön poskia. Raija töni itsensä poliisien läpi. – Älä itke tyttökulta. Minä tiedän uuden pokestopin ihan tässä lähellä! Hertta karautti kumean naurun keuhkoistaan. – Mä tiedän missä on pokestoppi! Dominon ovella! – Suus kiinni murhaaja! – Sun poikas on! Hertta vastasi. – Ja tiedätkö mitä!? Olis saanut kuolla! Vitun insestikyrypä! Käytti hyväkseen meitä molempia, mua JA Marttaa! Eikä mutsi tehnyt mitään! Hyvä että kuoli! Naapurinnussija! Koko talo pysähtyi. Seassa olisi voinut kuvata mallinukkehaasteen. Raija liikahti ensimmäisenä. Siirsi hyvin hitaasti kasvonsa kohti puolinojaan pääsystä Artturia. Oli hievahtamatta. Niin kivettyneenä, mutta niin täynnä liikettä. – Te olitte yhtiökumppaneita, Antti kuiskasi, mursi hiljaisuuden. – Bekka tiesi Lappeenrannasta. Artturi mölähti ja oksensi syliinsä. Vain hän oli käyttänyt vaimostaan nimeä Bekka. Raija ei tehnyt elettäkään auttaakseen. Katse edelleen pojassaan hän sanoi: – Mie olin nukkumassa viime yönä. Miten mie tänne konttaisin pattipolvillani. – Pyör..., Antti aloitti. – Top tykkänään, Rikosetsivä keskeytti, nosti vaativasti raskaan kätensä. – Sanon herra Maanvirralle vain sen, että todisteita rouva Havukaista vastaan ei ole. Me kaikki muut lähdemme nyt asemalle. Ihan kaikki, mies murahiti, ja nyökkäsi naispoliisille, jotta tämä valmistelisi Martan. Rebekan antama avain poltteli Antin taskussa, herpes ranteessa. Hän mietti antaisiko periksi syyhyille. Kertoisiko poliisille mitä murhayönä näki ja tulisi samalla epäilyksi, ellei jo ollut? *** Lääkärin takki pullotti ja hiukset sojotti. Hän repäisi tarrat auki punaposkisen vanhuksen käsivarresta. – No niin, verenpaine on asettunut. Taisitte alkaa liikkumaan enemmän? – Voe kyllä, Pojantytären kanssa etsitään pokemoneja. – Hieno juttu. Saankos vilkaista sitä Sports Trackeria? Paljonko kilometrejä on tullut. – Ai kauhia. En minä ole muistanut sitä äppiä avata. – Ei se mitään, se toimii siellä taustalla. – Niinkö se tekkee? – Juu. Ei huolta. Katsotaanpa. Hyvältä näyttää. Mutta onko teillä uniongelmia? – Ei, mitenkä niin? – Tämä näyttää että olette keskellä yötä käynyt Syväraumassa. Ja keskinopeus 20 km/h – Niin, en mie juossut, ostin sähköpyörän. Sillä pääsee. Yhden ilkeän pokemonin otin päiviltä, Raija sanoi nopeasti ja nauroi heti perään syvää vastustamatonta naurua.